

Ayna

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mart 2015

Cümleler de ömürler gibi yarım yamalak.

Sonları mutsuz hikayelerin miladi kim bilir hangi zamana denk.

Başı yok belki de sona erme ihtimalini hepten yitirmiş.

Sırnaşık biraz pejmürde bir yadsımazlıkla dönüp baktı komodinin üzerinde duran yuvarlak aynaya. Ayna ayna olalı gün yüzü görmemişken gün yüzü görse ne olurdu ki Nihal. Anneannesinden yadigar ne var ne yok satmışlardı babası da gittikten sonra. Önce çok direnmişlerdi ama ayın değil sonu ortası bile gelmezken daha ne kadar savaş verebilirlerdi ki...Üç beş ziynet eşyası bir de köstekli saat unutulmuş bir köşede ama ara sıra yad ettikleri eski günleri. İşte kala kala bu ayna kalmıştı hibeli ana ve kim bilir kimleri misafir etmiş soğuk yüzünde yansıtırken bakanın en güzeli olma istemi ile.

Akça pakça teni ve ela gözleri ile aynaya bakmasına gerek yoktu oysa Nihal'in. Belli belirsiz çilleri bir yana ince yapısı ile olduğundan da küçük gösterirdi yaşını. Zaten takılmazdı ne zamana ne de rivayetlerine insanların. Yine de yetemezdi ki ne hayata ne arzularına. Varsa yoksa tükenmez umutları ve renk renk düşleri ebemkuşağı kadar alacalı bulacalı.

Sıradan bir yaşantı sıradan bir mekan sıradan insan sıra sıra...

Olağan nitelendirilen ne varsa bir bir sahipti.

Olağan dışı ne varsa sahip olmak istiyordu başkalarına olağan gelen.

Ve olağan dışı olan zaman zaman sürüklendiği fırtınalardı nereye götüreceği belli olmayan. En çok kendinden korkardı Nihal bu yüzden fazla içli dışlı değildi aynalarla korkardı her nedense kendine bir kez daha sormamışken bu kaygının altında yatan nedeni.

İki sefer rast geldiği gariplikler idi asıl korkusunu su üstüne çıkaran. Fazlasıyla hassas olmasının yanısıra bir o kadar kaçardı insanlardan. Lise diplomasını aldıktan sonra yapması gereken her şeyi yapmış ama bir türlü sonuç alamamıştı. Üniversite eğitimi olsun çıkan talipleri arasından bir seçim yapıp yuvasını kurmak olsun becerememişti işte hayatına keskin istikametler kazandırmayı.

Annesi aldığı üç kuruş emekli maaşı ile yetmeye çalışıyordu ailesine yetebildiği kadarıyla.

Hep yoklukla imtihan oluyordu Nihal. Babasının yokluğu bir yandan geçim sıkıntısı diğer yandan. Önceleri bayağı isyan etse de yaşadığı zorlukları zamanla alt etmeyi öğrenmişti. Mutluluk arayışını ertelemişti bir süreliğine yeter ki kurulu düzenleri sekteye uğramasın.

Korkardı önceleri çok korkardı hem de neyden korktuğunu bilmese de korkardı illa ki en çok gece yarısı aynaya bakmaktan korkardı. Dersini almıştı iki yıl öncesinde ve kimselere de bahsetmemişti olup bitenlerden. Sonrasında benzer durumu bir kez daha yaşadığında bu sefer kendinden korkar olmuştu. Annesine dahi bahsetmemişti.

Olan biten ne ise sürekli kavga halindeydi unutmak adına ki neyi ne zaman yaşamıştı da unutmaması mümkün olacaktı.

Aynalardan korktuğu yetmezmiş gibi son zamanlarda uyumaya da korkar olmuştu. Rüyasında tanık olduklarını gecenin sabahında bir bir yaşamaya başlamıştı. Bir gariplik olduğu aşık olmasına rağmen en çok kendinden korkuyordu.

Anlatmaya çalışmıştı rüyalarının çıktığını alay etmişti arkadaşları:"Yoksa erdin de bizim mi haberimiz yok." diye bir de tempo tutmuşlardı arkasından. Bu yüzden söz vermişti kendine bir daha kimselere anlatmamak adına. Adı deliye çıkacağına içine atardı olan biteni. Annesi zaten yeterince sıkıntı ve cefa içerisindeydi. Bir de bu saçmalıkları duyarsa iyiden iyiye çıkardı her şey zıvanadan.

Derin bir iç geçirdi bir yandan okuduğu kitapta en çok hoşuna giden cümleyi anımsadı: "Çizginin öbür yanı intihardır hatta cinayet. Öyleyse yaşamak, intiharın kıyısında durup beklemektir."

Hangi kitapta okumuştı da yer etmişti zihninde ya da birinden mi duymuştu da bu kadar etkisinde kalmıştı...

"Belli ki aklımı kaçıyorum." Demesine kalmadan odasının kapısının açılmasıyla kendine geldi.

"Nihal uyuyor musun canım?"

"Oldu bayağı kalkalı anne.Karardı mı hava?"

"Henüz değil."

"Anlatsana anne."

"Ne anlatmamı istiyorsun bu gün?"

"Nasıl gözükteğümü anlatsana. Kazadan sonra nasıl gözükteğümü."

"Aynısın hala."

"Değilim anne, kandırma beni."

"Hala çok güzelsin meleğim."

"Biliyor musun anne, dün gece babamı gördüm rüyamda. O kadar o kadar..."

"Bana babandan bahsetme sakın."

"Anne, ben babamı çoktan affettim. Ve sen de etmelisin."

"Kapat bu konuyu. Sandalyeni getirdim. Hadi, çıkalım."